

РЕШЕНИЕ

№ 853

гр. София, 30.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина Иванова
Мила П. Лазарова

при участието на секретаря Венелин П. Кръстев
като разгледа докладваното от Аделина Иванова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100605553 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

На 18.04.2023г., СРС 12-ти състав е постановил по НЧХД № 12295/2021г. Присъда, с която е признал подс.А. Р. Ч. за виновен в извършено престъпление по чл.130 ал.2 НК, а именно за това, че на 28.05.2020г. около 20.00ч. в гр.София, ул.Президент Линкълн пред № 29, чрез нанасяне на удар с ръка в лицето и удар с крак в десния долен крайник причинил на Е. Д. К. с ЕГН: ***** травматични увреждания – кръвонасядане и охлузване на лигавичната повърхност на дясната буза и оток с кръвонасядане на дясно коляно, довели до болка и страдание, поради което и на осн.чл.78а НК го е освободил от наказателна отговорност за извършено престъпление по чл.130 ал.2 НК и му е наложил административно наказание „глоба“ в размер на 1 500лв.Със същата присъда подсъдимият е признат за невиновен и е оправдан да е причинил на пострадалата кръвонасядания и охлузване на дясна ръка, временно разстройство на здравето, неопасно за живота по см. на чл.130 ал.1 НК, както и да е осъществил престъпление по чл.148 ал.1 т.1 вр.чл.146 ал.1 НК.

С горепосочената Присъда и на осн.чл.189 ал.3 НПК подс. Ч. е осъден да заплати на частната тъжителка Е.К. сумата в общ размер от 2 312лв., направени разноски и на осн.чл.190 ал.2 НПК е осъден да заплати и сумата от 5лв. за служебно издаване на изпълнителен лист.

Против присъдата, в нейната оправдателна част за престъплението по чл.148 ал.1 т.1 вр.чл.146 ал.1 НК е подадена въззивна жалба от адв.В. В., повереник на частната тъжителка Е.К., като лаконично е наведен довод за неправилност и незаконосъобразност и в условията на алтернативност е отправено искане за нейната отмяна или изменение.

Против присъдата, в нейната осъдителна част за престъплението по чл.130 ал.2 НК и в частта за присъдените разноски, е подадена въззивна жалба и от защитниците на подс.Ч..В същата са отправени две алтернативни искания – съответно за нейната отмяна и постановяване на нова оправдателна такава, с която подсъдимото лице да бъде оправдано и за престъплението по чл.130 ал.2 НК и за намаление размера на наложеното административно наказание.Изрично е отправено и искане за осъждане на тъжителката за заплащане на направените разноски по делото и за двете съдебни инстанции.В подкрепа на горните искания се излагат доводи за неправилност и необоснованост на присъдата.Основният защитен довод се изразява в незаконосъобразност на постановената присъда и в тази вр. се акцентира на първо място на недопустимост на процесната частна тъжба, която по мнение на защитата е подадена извън преклузивния срок по чл.81 ал.3 НПК; а на второ място се изразява становище за незаконосъобразност на присъдата в осъдителната ѝ част, тъй като вписаното в нея място на престъплението се различава от инкриминираното с частната тъжба такова.Във въззивната жалба и по същество на процесния спор се релевира и довод за неправилна оценка на инкорпорирания доказателствен материал, в частност обсъдено е поведението на самата тъжителка, провокирало намесата на подсъдимия, което според защитата, позволява приложение на нормата на чл.130 ал.3 НК или приемане на обективизирана деятелност за извършена в условията на неизбежна отбрана.

Депозираните въззивни жалби са подадени в срока по чл.319 ал.1 НПК. Спазени са и изискванията на процесуалния закон както за тяхната форма и съдържание, така и за движението им съгл.чл.321 НПК.

Атакуваната присъда е от категорията актове, подлежащи на проверка по реда на глава XXI НПК.

В процесните въззивни жалби не се отправят искания за събиране на нови доказателства, като и по служебна преценка на съда такива не се събраха в проведеното въззивно съдебно следствие.

В хода на съдебните прения по настоящото дело адв.В., повереник на тъжителката, изрази становище, че първоинстанционната присъда в осъдителната ѝ част е правилна и законосъобразна, тъй като изградените в тази насока фактически изводи са доказателствено обезпечени и правилно е приложен материалният закон.В същото време обаче и въпреки че се обжалва и размера на наложеното административно наказание, то в тази насока не се навеждат никакви аргументи.Касателно постановената от СРС оправдателна присъда за престъплението по чл.148 ал.1 т.1 вр. чл.146 ал.1 НК адв.В. излага съображения за неправилност и отправя искане за нейната отмяна и постановяване на нова осъдителна такава.Искането е подкрепено с довод за

обективна възможност за реализиране на изпълнителното деяние по чл.146 НК посредством активни физически действия, а не само посредством вербални такива, като в конкретния случай са събрани доказателства за осъществено от подсъдимия поведение по нахърняване честта и достойнството на тъжителката, чрез нанесените ѝ удари и причинената ѝ лека телесна повреда публично в присъствието на други лица.

Частната тъжителка К. поддържа изцяло становището на своя повереник.

В с.з. пред настоящата инстанция защитата изразява доводи, идентични по съдържание с тези, отразени в депозираната въззивна жалба и допълнението към нея – отново се релевира довод за неспазване на преклузивния срок по чл.81 ал.3 НПК за повдигане на процесното частно обвинение; отново се твърди липса на обосновааност на постановената присъда в осъдителната ѝ част, като в тази насока защитата се позовава на констатираните известни противоречия между същата в съдържанието ѝ относно часовия диапазон на реализиране на престъпното деяние и изготвените мотиви, а така също се излага довод и за липса на събрани несъмнени доказателства по см. на чл.303 ал.2 НПК, който довод е подкрепен с анализ на конкретно събраните от първостепенния съд доказателства.Защитата отправя в условията на алтернативност няколко отделни искания – за отмяна на осъдителната присъда и съответно постановяване на оправдателна такава или прекратяване на наказателното производство на осн. чл.24 ал.5 т.2 вр. чл.81 ал.3 НПК; за приложение на института на чл.130 ал.3 НК или за изменение на присъдата в нейната санкционна част, като се намали размера на наложеното на подсъдимия административно наказание.

Подсъдимият А.Ч. в предоставеното му право на лична защита и последна дума поддържа становището на своя защитник и отправя искане за постановяване на оправдателна присъда.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД като въззивна инстанция, проверявайки изцяло правилността на обжалваната присъда – нейната законосъобразност, обосновааност и справедливост, във връзка с направените оплаквания и съобразно изискванията на чл.314 НПК, намира, че в конкретния казус са налице предпоставките, визирани в чл. 334 т.1 вр. с чл.335, ал.2, вр. с чл.348, ал.3, т.1 НПК поради което същата следва да бъде отменена и делото върнато за ново разглеждане на СРС.

Действително в случая спорът между процесните страни е фокусиран върху фактите и правната им оценка, но въззивният съд следва да извърши цялостна служебна проверка и да разгледа всички въпроси, отнесени до правилността на постановения съдебен акт.Преценката за легитимност на проведеното първоинстанционно съдебно производство предхожда тази по същество на процесния спор.В тази вр. и по мнение на настоящия съдебен състав на първо място следва да се извърши служебна проверка за допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като решаването на този въпрос предопределя както насоката и обхвата на въззивната проверка, така и

подлежащите на упражняване въззивни правомощия.

Въззивната инстанция намира, че присъдата е постановена при съществено нарушение на процесуалните правила, тъй като същата не носи законово изискуемите по чл.305 ал.4 вр. чл.301 ал.1 и ал.2 НПК реквизити. В случая се има предвид съдържанието на проверяваната присъда в оправдателната ѝ част за едно от процесните престъпления, а именно СРС постановява, че признава подс.Ч. за невиновен и го оправдава „да е осъществил престъплението по чл.148 ал.1 т.1 вр. чл.146 от НК“. Съгласно горепосочените процесуални норми, в присъдата следва задължително и недвусмислено да се изложи решението на съда с изрично отразяване на това дали има извършено от подсъдимия деяние и осъществено ли е виновно, съставлява ли деянието престъпление и да се впише съответната правна квалификация - чл.301 ал.1 т.1 и т.2 НПК. Контролираната инстанция обаче и касателно престъплението, очертано в частната тъжба за квалифицирана обида, се е задоволила да посочи само и единствено правната квалификация. Този подход е недопустим. Горното се оценява за процесуално нарушение и то от категорията на абсолютните такива – обжалваната присъда в коментираната ѝ част е лишена от законово изискуемото съдържание. Всяко едно престъпление се ползва с определени съставомерни обективни белези, а именно време, място и конкретно реализирана дейтелност, като изричното им вписване в постановената присъда не е самоцел – само и единствено при изрично отбелязване на горните обективни характеристики, запълващи съответния престъпен състав, може да се проследи волята на решаващия съдебен орган и да се установи дали постановеният съдебен акт съдържа произнасяне именно по предмета на доказване, изначално определен в съответния инициращ съдебното производство документ (частна тъжба или ОА); само и единствено при посочване в присъдата на обективните белези на процесното престъпление е възможна и съпоставката с доказателствения материал и с изготвените към присъдата мотиви, което от своя страна в последствие предопределя и извършване на цялостна въззивна проверка; само и единствено при наличие на вписване в присъдата на съставомерните обективни параметри може да се проследи и настъпването на погасителната давност и т.н.

Т.е. съдържанието на присъдата в нейната оправдателна част касателно престъплението по чл.148 ал.1 т.1 вр. чл.146 НК е най-меко казано изключително пестеливо и се оценява за съществено нарушение по см. на чл.348 ал.3 т.1 НПК, тъй като е довело до ограничаване процесуалните права на подсъдимия и на частната тъжителка. Да, действително страните притежават информация за частната тъжба и описаните в нея фактически обстоятелства, но при констатираното съдържание на проверяваната присъда са лишени от възможност за възприемане конкретната воля на съда. Действително в съдебната практика е възприета тезата, че постановяването на оправдателна присъда в най-пълна степен охранява правата на подсъдимото лице, но по настоящото дело в тази насока е депозирана въззивна жалба от тъжителката К., респ. първоинстанционната присъда в коментираната ѝ част е включена в обхвата на въззивната проверка

и то извън волята на подсъдимото лице, поради което съдът следва да следи и за спазване правата на частната тъжителка.

Според константната и последователна практика на ВКС въззивната инстанция по начало действа като контролно-решаваща такава и е значително ограничена във възможностите си да отменя присъдите и да връща делата за ново разглеждане, тъй като разполага с правомощия да събира непосредствено всякакви доказателства и да установява нови фактически положения, като дори по силата на чл.335 ал.2 НПК може да отстранява допуснати от основния съд процесуални нарушения. Въззивното производство обаче не може да замести първоинстанционното такова и в тази вр. ВКС е последователен в позицията си - т.напр. в Решение № 20/02.06.15г. на ВКС по н.д. № 1686/14г., II н.о. аргументирано е развита тезата, че въззивният съд не разполага всякога с правомощията на „втора първа инстанция“ и като такава, процедира само при надлежно проведено първоинстанционно производство, приключило с валиден съдебен акт, а в предвидените в чл.335 НПК законови хипотези задължително връща делото за ново разглеждане, доколкото се установяват отстраними процесуални нарушения, които тя не може самостоятелно да поправи. Въззивната инстанция има право, а и задължение по силата на служебното начало, да извърши проверка за наличието на съществени процесуални нарушения и когато установи такива, да върне делото на първостепенния съд. Служебната намеса е допустима, когато се констатира наличие на някое от абсолютните нарушения на процесуалните правила.

В настоящия случай СГС не може да отстрани допуснатото от основния съд нарушение на процесуалните правила, като това нарушение единствено може да бъде отстранено от първата инстанция, при ново разглеждане на делото.

В допълнение настоящият състав на СГС приема още, че в случая не е налице хипотезата на чл.335 ал.4 НПК, създаваща пречка от процесуален характер за упражняване на посоченото правомощие, а така също не е налице и хипотезата на чл.335 ал.3 НПК, преграждаща тази процесуална възможност при повторно провеждане на въззивно производство.

Водим от горното и на основание чл.334 т.1 и чл.335 ал.2 вр. чл.348 ал.3 т.1 НПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 18.04.2023г. по НЧХД № 12295/2021г. на РС гр.София.

ВРЪЩА делото на СРС за ново разглеждане от друг съдебен състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____